

0201 – 1. februar

Jeg formaner dere derfor, brødre, ved Guds barmhjertighet, at dere framstiller deres legemer som et levende offer. Rom 12: 1.

Med disse ordene retter Paulus et knusende slag mot den falske holdningen hele verden har; at de kan elske og frykte Gud, selv om det aldri viser seg i livet. Der tjener de tvert imot synden med hele sitt legeme og sjel. Med bakgrunn i dagens skriftord kan vi da svare disse: «Det er umulig for meg å vite at du tror, frykter og elsker Gud, når du ikke viser det ved at ditt legeme og lemmer også tjener ham».

Alle vil selv gjerne oppfattes som gode mennesker. De påstår kanskje at de frykter og elsker Gud, samtidig som vi ser dem fritt og uhemmet tjener synden og avgudene sine. Men da sier apostelen: Nei, dette kaller vi ikke å tjene Herren. Dere skal stille legemet deres fram som offer for Herren, og tjene ham med alle deres legemsdeler. Gjennom slike synlige offer skal det vise seg om dere virkelig elsker ham.

La oss så gå litt nærmere inn på hva dette vil si i praksis, at vi ofrer legemene våre til Gud. Vi vet at for tusener kristne mennesker har legemene deres også bokstavelig talt blitt levende offer. Som martyrer er de blitt brent, eller torturert og drept på annen måte. Alt sammen for Kristi skyld. Men selv hvor det ikke hersker slike forhold, stiller vi likevel legemene våre fram som levende offer, når vi bruker lemmene våre til å tjene Herren. Og når vi for Kristi skyld korsfester kjødet vårt med dets lyster og begjæringer.

Først og fremst stiller du altså legemet ditt fram som offer for Herren når du bruker lemmene dine i hans tjeneste. Når du taler med munnen din slik at han opphøyes, og din neste har nytte av det. Når du bekjenner hans navn, framholder og utbrer kunnskapen om ham, og forøvrig taler om det som er godt og sant.

Det samme når du bruker øyne og ører til å fange opp alt som kan være med å fremme Guds ære og din nestes vel. Og passer på å ikke bruke dem til forfengelighet og unyttige ting. Når hendene dine gjør det som er godt og rett, i trofast arbeid der du er satt i samfunnet, eller i kjærlighetens tjeneste mot din neste. Eller når føttene dine gjerne går Herrens og kjærlighetens ærend.

Kort sagt: Når du for Herrens skyld, drevet av hans barmhjertighet, gjerne gjør og lider det din daglige livssituasjon og kjærligheten krever, –. Da framstiller du ditt legeme som et levende offer for Herren. Men det fører da også med seg en konstant korsfestelse av kjødet. For hvis du vil tjene Herren, da kan du ikke samtidig følge din egen selvtilfredsstillelse; din egen ære og egne lyster. Men må alltid overgi dette til døden.

Du ser f. eks. hvordan du kunne oppnå, eller beholde, verdens vennskap, respekt og popularitet. Men for Kristi skyld lar du alt dette fare, og pådrar deg tvert imot både forakt og hån gjennom det du gjerne gjør for hans sak. Eller du i det daglige liv står imot og overgir syndens fristelser til døden. Det kan være når utålmodighet, sinne, uredelighet eller egeninteresse, seksuell utskjelvelse e. l., innbilskhet eller forfengelighet, misunnelse eller baktalelse osv. frister deg. Her er det det skjer.

Når du ikke lar disse syndene få bryte ut i deg, men gjennom inderlig bønn og aktsomhet isteden overgir alt dette til døden, da stiller du legemet ditt fram som et offer for Herren. Også slike ofringer er det apostelen her ved Guds barmhjertighet formaner oss til.

Men her dreier det seg altså om å stå imot våre egne kraftige begjær. Da skal vi nok også få oppleve at det virkelig blir en følbart ofring, når offerpresten skal gi seg selv som offer – som også Kristus selv gjorde. Om dette har Luther så viselig uttalt: «Prestetjenestens tittel er herlig å smykke seg med, lett uttalt og æret av alle. Men selve ofringen ser vi sjelden noe til, den gruer alle seg for. For da gjelder det livet, ja, alt vi eier, ære, venner og alt det vi har i denne verden. Akkurat som for Kristus på korset. Det har ingen lyst til; velge død framfor liv, pine framfor lyst, tap framfor vinning, skam framfor ære, uvenner framfor venner. Men det gjorde Kristus på korset, til et forbilde for oss! Dessuten, når vi gjør alt dette, må det ikke være i egeninteresse, eller for selv å oppnå noe. Men for å tjene vår neste, og for å opphøye og ære Gud. Slik også Kristus gjennom hele sitt liv til det siste, ofret sitt legeme».

Skal vi så ikke bli trøtte, og trekke oss tilbake overfor en slik offertjeneste, men alltid tålmodig og villig fortsette slik, da er det nok nødvendig at det er virkelig sterke krefter som driver oss til dette. Men i tillegg også overnaturlig kraft og hjelp. Og da er det nødvendig med alvorlig og inntrengende bønn.

Når det gjelder det som må drive oss, så blir nok den største og mest vedvarende kraften den apostelen nevner midt inne i formaningen: Guds evige barmhjertighet. Det som til alle tider er sterkt nok til å holde lysten og kraften brennende til denne offertjenesten, er ene og alene det å få motta og leve i Guds barmhjertighet.

Men da må du også alltid ha øyet festet på det Gud har gjort for oss. Hold først og fremst klart for deg hva Gud har gjort for hele verden. At han, mens vi ennå var fiender, gav sin enbårne Sønn for oss, for at «slik som vi ved det ene menneskes ulydighet ble syndere, slik skulle vi ved den enes lydighet bli rettfærdige».

Studer deretter hvordan Gud gjennom Sønnen har opprettet dette nåderiket hvor synden ikke skal tilregnes dem som tror på ham. Sett deg til slutt inn i hvordan Gud etter dette korte, elendige livet vil føre oss inn i sin himmel, og gi oss all den salighet hans kjærlighet og allmakt kan oppvise.

Tror du av hjertet dette, da kan du villig bli en martyr. Da vil du alltid tennes og varmes til nytt mot og lyst til å fortsette ofringen.